

Afscheid van Ad de Gans

2 februari 1929 - 30 mei 2023

Beste Vrienden,

Begin maart j.l. moest Ad met hartklachten in het ziekenhuis opgenomen worden. Daarna volgde eerst een periode van revalidatie in het ziekenhuis en daarna een tijdelijk verblijf van 6 weken in een verpleeghuis. Daar werd duidelijk dat Ad niet meer voor zichzelf zou kunnen zorgen. In afwachting van een definitieve plaats in een verpleeghuis kwam Ad op 10 mei nog bij ons terug, waar het voormalige appartement van Gré (op de begane grond) voor haar in orde was gebracht.

Op 30 mei j.l. is Ad in het appartement gevallen en heeft daarbij een heup gebroken. In het ziekenhuis bleek haar algehele toestand zeer slecht te zijn. Zelfs zó slecht, dat zij aan het begin van de avond is overleden.

Omdat het zo onverwacht gebeurde, kunnen wij nog haast niet geloven dat Ad niet meer bij ons is. Wij zijn natuurlijk verdrietig, maar tegelijk heel dankbaar, dat Ad nu verder lijden bespaard is gebleven en zij voor altijd in Gods heerlijkheid, bij haar Goede Herder mag zijn!

Op 7 juni mochten we in een mooie dienst, geleid door Ralf Blumenstein, afscheid van Ad nemen.

Zo mogen wij, Adrie Zijp, Marie-Claire Sarbach en Josien Vletter gedrieën elke dag uit Gods hand ontvangen en waar dat nog mogelijk is, ons blijven inzetten, in de gemeente en elders.

Hierna volgen enkele persoonlijke impressies van Marie-Claire:

55 jaar, een lange tijd van samenzijn, die op 30 mei abrupt tot een einde kwam.

Hoewel wij met verschillende gaven ons werk deden, waren we ons ervan bewust, dat het doel was: Jezus Christus te dienen. Ad was zeker een „allrounder“ op praktisch gebied, terwijl ik nog geen spijker kan raken, zonder mezelf op mijn vingers te slaan.

Toch werd juist haar praktische begaafdheid in de laatste tijd voor Ad een grote aanvechting en onzekerheid. Ad zette zich in het verleden ook op geestelijk gebied in, maar koos er op een gegeven moment voor om voornamelijk praktisch bezig te zijn. Ik deed bijna uitsluitend kinder- jeugd- en vrouwenwerk; dus zgn. „geestelijk werk“.

De vraag die haar bezighield was: „Heb ik genoeg bijgedragen aan het werk van de Heer?“ Urenlang heb ik geprobeerd, haar duidelijk te maken dat zonder de inzet van haar en van Thekla, Corrie en Ingrid, wij nooit de tijd gehad zouden hebben, onze diensten te doen. Ik ben ervan overtuigd, dat Ad nu geen vragen meer heeft.

Gedurende de afgelopen vijf jaar kwam Ad steeds meer aan haar grenzen. Zij kon, door haar slechtziendheid, niet meer lezen of knutselen en ook het autorijden moest zij opgeven.

In de laatste drie weken die Ad nog bij ons doorbracht, was ik elke avond anderhalf uur bij haar en beleefden we een intensieve tijd samen. Voor mij was dat een bijzondere en diepgaande ervaring. Vooral de laatste avond. Ad was heel rustig, luisterde en gaf toe, dat zij veel vergeten was en verkeerd begrepen had. Ook zei zij, dat zij veel gezegd had wat niet lief was en dat zij daarmee mensen die het beste met haar voorhadden erg pijn gedaan had. Deze avond zal ik nooit vergeten en ook niet, dat ik bij Ad was, toen zij naar de Heer ging.

Marie-Claire

De Heer is mijn Herder

Ps. 23:1

Lievelingsvers van Ad